

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 176/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], obaja [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Radovanom Bilým, Kukorelliho 52, Humenné, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co 348/2018 z 22. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co 348/2018 z 22. januára 2019 o náhrade trov konania **porušené boli**.
2. Výrok rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co 348/2018 z 22. januára 2019 o náhrade trov konania **zrušuje** a vec **vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.
3. Sťažovateľom **priznáva** náhradu trov konania **589,21 eur**, ktorú im **je povinný** Krajský súd v Košiciach zaplatiť ich právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. novembra 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dodatkový protokol“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, konkrétne jeho výrokom o náhrade trov konania. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd tento výrok napadnutého rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal im právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli na strane žalovaných sporovou stranou v konaní o zaplatenie finančnej pohľadávky vedenom Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10C 207/2016, v ktorom rozhodol rozsudkom z 11. júna 2018 tak, že zaviazal sťažovateľov spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 16 261,65 eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol, zamietavý výrok okresného súdu potvrdil a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal (výrok napadnutý ústavnou sťažnosťou, pozn.) z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vzhladol v tom, že:

„Odvolací súd zmenil výrok o trovách celého konania a odôvodňuje to § 396 CSP, lebo aplikoval v tejto veci viacero právnych predpisov, § 323 až 397 Obch. zák., § 39 Obč. zák., § 100 až 103 Obč. zák., čo vyhodnotil ako dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý neprichádza do úvahy nárok na náhradu trov konania úspešnej strane sporu.

Napokon čiastočne bol aj rozsudok v zamietajúcej časti potvrdený, čo len zvyrazňuje komplikovanosť právneho vzťahu medzi stranami sporu v oboch konaniach 10C 207/2016 a aj sp. zn. 10C 176/2008.“

4. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala protistrana (žalobca v konaní, pozn.) dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 2Cdo 143/2020 z 12. augusta 2021 tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol. Rozhodnutie dovolacieho súdu bolo sťažovateľom doručené 8. októbra 2021.

II.

Sťažnostná argumentácia

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je nespokojnosť s výrokom o nepriznaní náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré spočívajú v právnej komplikovanosti veci a aplikácii viacerých právnych predpisov všeobecným súdom.

6. Sťažovatelia namietajú najmä s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, 3Mcdo 46/2012), že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie či svojvôľu, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že k dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej

situácie. Majú teda vzťah k okolnostiam určitého konkrétneho konania alebo dôvody, ktoré majú vzťah ku konkrétnej osobe – strane sporu. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je aj náležite odôvodnený.

7. Krajský súd v odôvodnení neuvádza, v čom vidí výnimočné okolnosti, pre ktoré tak rozhodol. Na druhej strane samotná skutočnosť, že súd v rámci svojej rozhodovacej praxe aplikoval viacero právnych predpisov, v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Aplikácia právnych predpisov súdom v rámci jeho rozhodovacieho procesu je neoddeliteľnou súčasťou výkonu súdnej moci. Súdny rozhodujú spory nezávisle a nestranné aplikáciou právnych noriem bez ohľadu na náročnosť akéhokoľvek prípadu a ich rozhodovacia činnosť ako taká nemá žiadny súvis s náhradou trov konania konkrétnej strane sporu. Sťažovatelia preto tvrdia, že dôvody hodné osobitného zreteľa nemôžu mať základ v rozhodovacej činnosti konajúceho súdu, t. j. napr. v tom, že súd pri rozhodovaní veci, ktorá ma komplikovanejší skutkový stav, musel aplikovať viacero právnych noriem. Sťažovatelia považujú odôvodnenie výroku odvolacieho súdu o náhrade trov konania za arbitrárne, v rozpore s právnymi predpismi, ako i ustálenou judikatúrou. Odvolací súd jednak svojím postupom poprel účel a zmysel právnej úpravy o náhrade trov konania a zároveň poprel princíp ústavne konformnej aplikácie právnej normy, čo koliduje s obsahom ich práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

8. Sťažovatelia tiež namietajú porušenie ochrany vlastníckeho práva podľa čl. 20 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva sa ústavná ochrana tohto práva vzťahuje nielen na majetok existujúci, ale aj na majetok, vo vzťahu k nadobudnutiu ktorého patrí subjektu legitímna nádej na jeho nadobudnutie. O takýto prípad ide aj vtedy, keď sú splnené zákonom vyžadované podmienky na priznanie práva na náhradu trov konania strane sporu (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolacím súdom pri rozhodovaní o trovách konania (na súde prvej inštancie a na odvolacom súde) nebola sťažovateľom priznaná náhrada trov konania a navyše jeho rozhodnutie je v tejto časti arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

9. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 176/2022 z 13. apríla 2022 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

10. Predsedníčka krajského súdu sa k sťažnosti vyjadrila listom sp. zn. 1SprV 305/2022 z 2. mája 2022, v ktorom vyjadrila súhlas s upustením od pojednávania a sťažnosť označila za zjavne neopodstatnenú. K meritu v podstatnom uviedla, že: „... v danom spore rozhodol odvolací súd o nároku na náhradu trov celého konania v zmysle ust. § 257 CSP potom, čo vzal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalovaným (sťažovateľom), spočívajúcich v mimoriadnej náročnosti právneho posúdenia veci, kedy aplikoval na zistený skutkový stav viacero právnych predpisov... Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania... vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné

okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. ...Dôvody hodné osobitného zreteľa teda buď spočívajú v dôvodoch na strane sporovej strany alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. V prejednávanej veci odvolací súd dôvody hodné osobitného zreteľa videl v mimoriadne náročnom skutkovom stave a v právnom posúdení veci, teda dôvody hodné osobitného zreteľa spočívali podľa jeho názoru v okolnostiach prejednávaneho sporu. Je pravdou, že v súdnej praxi sa mimoriadna právna náročnosť sporu a s tým súvisiaca aj aplikácia viacerých právnych predpisov doposiaľ nepovažovala za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, avšak v konkrétnych súvislostiach prejednávaneho sporu nie je vylúčené, aby súd považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa aj právnu náročnosť sporu. Uznávame, že odvolací súd mohol precíznejšie odôvodniť dôvody hodné osobitného zreteľa, ako aj výnimočné okolnosti sporu, do pozornosti ústavného súdu však dávame mimoriadny náročný skutkový stav a právne posúdenie veci, ktoré odvolací súd posúdil ako dôvody hodné osobitného zreteľa.“

III.2 Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

11. Zúčastnenou osobou v konaní pred ústavným súdom je obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá bola sporovou stranou v napadnutom konaní. Zúčastnená osoba využila svoje oprávnenie a k sťažnosti sa vyjadrila podaním zo 16. mája 2022, v ktorom upozornila, že 21. apríla 2022 podala tiež ústavnú sťažnosť, o ktorej ešte nebolo rozhodnuté, preto považuje sťažnosť sťažovateľov za predčasne podanú. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy a možnosti sudcovskej úvahy, zúčastnená osoba zaujala stanovisko, že nie je vylúčené, aby dôvod uvedený v napadnutom uznesení bolo možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Poukázala tiež na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania a ústavný súd do nich zasahuje iba vo výnimočných prípadoch, keď napr. zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom. Napadnuté uznesenie za taký extrémny prípad považovať nemožno, a preto je sťažnosť sťažovateľov nedôvodná a predčasná.

III.3. Replika sťažovateľov:

13. Sťažovatelia v podaní z 26. mája 2022 reagovali na stanovisko krajského súdu tak, že argumentácia krajského súdu obsiahnutá vo vyjadrení k sťažnosti (mimoriadne náročné skutkové a právne posúdenie veci) sa nezhoduje s odôvodnením uvedeným v napadnutom uznesení (aplikácia viacerých právnych predpisov). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, v čom majú spočívať dôvody hodné osobitného zreteľa a zároveň i výnimočnosť okolností prejednávaneho sporu, čím má podľa názoru sťažovateľov takéto odôvodnenie charakter arbitrárnosti. Sťažovatelia sú presvedčení, že uvádzané dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno posudzovať vo vzťahu k procesu rozhodovacej činnosti súdu. Rozhodovacia činnosť súdu spočívajúca v posúdení právne náročného sporu a s tým súvisiaca aplikácia právnych noriem nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorým by súd mohol nepriznať stranám sporu trovy konania v zmysle § 257 CSP. Sťažovatelia zotrvali na svojej sťažnosti a uplatnili si trovy súdneho konania za vyjadrenie.

14. Vo vzťahu k vyjadreniu zúčastnenej osoby sťažovateľa uviedli v samostatnom podaní z 27. mája 2022, že nemajú vedomosť o podaní ústavnej sťažnosti zúčastnenou osobou. Tvrdenia zúčastnenej osoby o rôznych dôvodoch hodných osobitného zreteľa v rozhodovacej praxi súdov (komplikovaná právna otázka, použitie medzinárodného práva a pod.) označili za účelové tvrdenie, pretože neuviedla žiadne konkrétne označenia rozhodnutí. Zároveň nejde o tie dôvody, ktoré boli predmetom napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok vo vzťahu k trovám konania je podľa názoru sťažovateľov z dôvodov uvedených v sťažnosti zjavne arbitrárny, riadne a presvedčivo neodôvodnený, popiera účel a zmysel právnej úpravy o náhrade trov konania, popiera princíp ústavnej konformnej aplikácie právnej normy (t. j. § 257 CSP), je teda nepochybné zrejmé, že ide o extrémny zásah do práva na spravodlivý proces. V danom prípade je v súlade s rozhodovacou praxou ústavného súdu, aby takého rozhodnutie v jeho napadanej časti zrušil. V závere si sťažovateľa uplatnili nárok na náhradu trov aj za toto samostatné podanie.

15. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

16. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či je ústavne akceptovateľné, aby úspešnej sporovej strane nebola priznaná náhrada trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré majú spočívať v potrebe aplikácie ustanovení viacerých právnych predpisov zo strany všeobecného súdu.

17. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Pod prílišným formalizmom sa rozumie taká interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel a účel právnej úpravy (m. m. IV. ÚS 19/2012).

19. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je ústavne súladný výklad právnych noriem. Každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne

súladný výklad aplikovanej právnej normy, pričom k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná právna norma (napr. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 77/02).

20. Vo vzťahu k problematike tvoriacej predmet tohto konania pred ústavným súdom už ústavný súd zaujal stanovisko v náleze č. k. III. ÚS 135/2019 z 11. februára 2020, z ktorého vyplýva, že: „... Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť. Nie je prípustné odôvodnenie obsahujúce iba konštatovanie existencie dôvodu hodného osobitného zreteľa, ktorý mal spočívať v potrebe aplikácie viacerých právnych predpisov na daný spor a v existencii viacerých sporov žalovaného. Potrebu aplikácie viacerých právnych predpisov v spore nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania. Výklad ustanovenia § 257 CSP zo strany krajského súdu a jeho následná aplikácia popiera zmysel, význam a výnimočnosť prípustnosti aplikácie predmetnej právnej normy.“

21. V prejednávanej veci je skôr vyslovený právny názor ústavného súdu plne aplikovateľný a ústavný súd nemá dôvod ho meniť ani z dôvodu konkrétnych okolností veci. Krajský súd nepriznal náhradu trov konania plne úspešným sťažovateľom v konaní s poukazom na potrebu aplikácie ustanovení viacerých právnych predpisov. Uvedené malo indikovať právnu zložitost' veci. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína zásadu *iura novit curia*, pre ktorú nemožno považovať aplikáciu viacerých predpisov za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov úspešnej sporovej strane. Práve naopak, ide o bežnú súčasť výkonu verejnej moci zverenej súdom, teda plnenie povinnosti na strane súdu spravodlivo rozhodnúť vec s prihliadnutím na všetky relevantné skutočnosti a právne predpisy, nie o výnimočnú „jednorazovú“ okolnosť. Zároveň ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že dôvod hodný osobitného zreteľa môže mať svoj pôvod v povahe konania alebo v okolnostiach na strane sporových strán, nie na strane súdu ako orgánu verejnej moci konajúceho v mene štátu. Zároveň výnimočná právna zložitost' prípadu si vyžaduje zvýšenú erudíciu a vynaloženú námahu na strane právneho zástupcu úspešnej sporovej strany a nepriznanie náhrady trov konania z dôvodu zložitosti veci preto kolide aj s požiadavkou materiálnej spravodlivosti, ktorá má byť v súdnom konaní napĺňaná.

22. Ústavný súd preto hodnotí nepriznanie náhrady trov konania úspešným sťažovateľom ako neprípustne formalistickú interpretáciu právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu, na základe ktorej dospel krajský súd k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, vybočujúce z ústavných medzí a opomínajúce skutočný účel právnej úpravy dôvodov hodných osobitného zreteľa, čo neakceptovateľne zasahuje do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu garantovaného ústavou, práva na spravodlivý proces, ale má za následok aj nedôvodný negatívny následok v majetkovej sfére sťažovateľov, preto vyslovil porušenie uvedených práv sťažovateľov napadnutým výrokom rozsudku krajského súdu (bod 1 výroku nálezu).

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

24. Napadnutou časťou rozsudku krajského súdu došlo k porušeniu uvedených základných práv sťažovateľov, preto ústavný súd túto časť rozsudku krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil krajskému súdu v tejto časti na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

25. Úlohou krajského súdu bude opätovne konať a rozhodnúť o trovách odvolacieho konania, rešpektujúc právny názor ústavného súdu vyslovený v tomto rozhodnutí a majúc na zreteli, že spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednávanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

26. Nad rámec uvedeného považuje ústavný súd za vhodné dodať k námietke zúčastnenej osoby, že z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že zúčastnená osoba podala 7. decembra 2021 ústavnú sťažnosť, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo jej dovolanie odmietnuté ako procesne neprípustné. Konanie o tejto sťažnosti je ústavným súdom vedené pod sp. zn. Rvp 2495/2021 a dosiaľ vo veci nebolo rozhodnuté. Výsledok dovolacieho konania neovplyvnil právoplatnosť napadnutého uznesenia krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania. Prípadné rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti môže a nemusí mať vplyv na dovolacie konanie vedené Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Nebude mať však priamy vplyv na právoplatnosť výroku o trovách konania uvedený v napadnutom rozsudku krajského súdu. Preto ústavný súd vyhodnotil námietku zúčastnenej osoby o predčasnosti tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľov ako nedôvodnú.

V.

Trovy konania

27. Úspešní sťažovatelia si uplatnili právo na náhradu trov konania v rozsahu 4 úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, podanie vyjadrenia k vyjadreniu krajského súdu a podanie vyjadrenia k vyjadreniu zúčastnenej osoby). Ústavný súd podľa svojej úvahy môže a nemusí priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. Za účelné považoval ústavný súd tri úkony právnej služby. Za podanie vyjadrenia k vyjadreniu zúčastnenej osoby náhradu trov konania sťažovateľom nepriznal, pretože ho vyhodnotil ako nie nevyhnutné vzhľadom na obsah vyjadrenia zúčastnenej osoby, ktoré bolo zástupcovi sťažovateľov zaslané v zásade na vedomie, ako aj z dôvodu, že časť vyjadrenia sťažovateľov k vyjadreniu zúčastnenej osoby sa po obsahovej stránke zhodovala s vyjadrením k vyjadreniu krajského súdu a v podstatnom neprinášalo toto vyjadrenie nové relevantné argumenty.

28. Ústavný súd teda priznal sťažovateľom náhradu trov konania podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v rozsahu tarifnej odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti v roku 2021 a vyjadrenie v roku 2022) vykonaných spoločne pre dvoch zastúpených a režijného paušálu k nim podľa § 16 ods. 3 vyhlášky. Takto určená suma predstavuje celkom 589,21 eur (výrok 3 nálezu).

29. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

30. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu